

อยากได้พระดี

พระอาจารย์สงบ มนสฺสุทโธ

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗
ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “พระหลงอะไรหรือเปล่า”

หลวงพ่อบ : เขาถามนะ “พระหลงอะไรหรือเปล่า” เขาจะให้พระรับผิดชอบสังคมไป คำถาม “พระหลงอะไรหรือเปล่าครับ”

ถาม : กราบนมัสการหลวงพ่อบ ผมขอถามหลวงพ่อบว่า ทำไมถึงเป็นแบบนี้ แบบที่ว่าคือ สมัยนี้พระก็เยอะ วัดวาามีให้เห็นทั่วทุกที่ แล้วทำไมคนถึงมีกิเลสตัณหา ราคะ โทสะ โมหะ ฆ่ากัน ทำชู้กันเป็นว่าเล่น ยิ่งมากขึ้นๆ พระที่มีมาก การทำชู้น่าจะลดลงนะ ครับ หลวงพ่อบพิจารณาในสิ่งที่เป็นอย่างนี้ สาธุครับ

ตอบ : ทุกคนก็ปรารถนาอย่างนี้ ทุกคนก็คิดแบบนี้ไง คิดว่า พระพุทธศาสนา เวลาคนเขาถามมานะ บอกว่า ทำบุญที่ไหนก็แล้วแต่ไม่เท่ากับทำบุญกับพระอรหันต์ ทำบุญกับพระพุทธเจ้า ทำบุญในพระพุทธศาสนา แล้วชาวพุทธเขาทำบุญกันมหาศาลเลย ชาวพุทธทำไมไม่เป็นเศรษฐีโลก เศรษฐีโลก เขาบอกไม่เป็นชาวพุทธเลย เป็นผู้ถือคริสต์ ถือศาสนาต่างๆ นี่เวลาเขาพูดไป เพราะอะไร

เพราะว่าเวลาเราพูดถึงการทำบุญไป ทำบุญแล้วจะได้บุญกุศลมหาศาล ใครทำบุญแล้วจะได้บุญมาก เขาถึงถามกลับว่า แล้วทำบุญมากแล้ว คนไทยทำบุญทุกๆ คนทำไมคนไทยมีแต่คนทุกข์คนยาก เขาก็ถามปัญหานี้มา

นี่ก็เหมือนกัน เขาถามหลวงพ่อบว่า ทำไมแบบที่ว่านี้ สมัยนี้พระก็เยอะ วัดวาามีทุกที่ทุกแห่ง แล้วทำไมคนถึงมีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก มีแต่ฆ่ากัน มีแต่ทำความชั่วยิ่งมากขึ้นๆ พระมีมากขึ้น ความชู้น่าจะน้อยลง

พระมากขึ้น แล้วพระมากขึ้น พระมีคุณภาพใหม่ ถ้าคุณภาพของพระละ ถ้าพระมีมากขึ้น คุณสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีองค์เดียว พระพุทธเจ้าตรัสรู้องค์เดียวนะ หลวงปู่มั่นเวลาท่านกระเสือกกระสนของท่านกับหลวงปู่เสาร์ ๒ องค์ เวลาสำเร็จ ท่านสำเร็จก่อนองค์เดียว แล้วท่านมาสร้างสมของท่าน ท่านสร้างอำนาจวาสนาบารมีของท่าน นี่พระน้อยๆ แต่มีคุณภาพ

แต่พอพระมีมากขึ้น เรบอกว่าจะเผยแผ่ศาสนาๆ

หลวงตาท่านถามประจำ เวลาเผยแผ่ศาสนาไปทั่วโลกเลย ท่านบอกว่าเอากิเลสไปเผยแผ่หรือเอาธรรมะไปเผยแผ่ เออ! เอออะไรไปเผยแผ่เวลาเผยแผ่ธรรมๆ ไป

นี่พูดถึงในความเห็นของเขาว่า ทำไมวัดว่ามีทุกที่ สิ่งต่างๆ มันต้องดีขึ้น

วัดว่ามีทุกที่นะ หลวงตาท่านพูดประจำ ที่ไหนมีบ้านมีเรือน ที่นั้นจะสร้างวัดขึ้นมา สร้างวัดขึ้นมาเพราะอะไร เพราะเราชาวพุทธ เราต้องมีศาสนพิธี เราต้องมีพิธีกรรมของชาวพุทธ เราต้องมีที่บ่อนหัวใจ ถ้ามีที่บ่อนหัวใจนะ เวลาคนเกิด คนเกิดเขาก็ทำบุญกุศล เวลา ๗ วัน เวลาคนเกิด ๑ เดือน ๒ เดือน ทำบุญวันเกิด เวลามีคนเสียชีวิต เขาก็ต้องนิมนต์พระไป **กุสลา ธมฺมา** นี่พูดถึงประเพณีวัฒนธรรม ที่ไหนมีบ้านมีเรือน ที่นั้นก็จะมีวัดมีวาขึ้นมา

ฉะนั้น บอกว่า วัดมีทั่วทุกหนทุกแห่ง แล้วทำไมสังคมมันมีปัญหาล่ะ

สังคมมีปัญหาเพราะอะไร เพราะสังคมโง่ สังคมโง่เอง สังคมตามืดบอดเอง เวลาว่าเจริญๆ โลกเจริญๆ ไปเที่ยว ไปดูสิ่งต่างๆ เมื่อก่อนยุโรปมีแต่ป่าแต่เขายิ่งอเมริกาถึงคนเถื่อนเลย เวลาสมัยโรมัน โรมนี่เจริญก่อน พอโรมเจริญก่อน แล้วพอโรมันรุกเข้าไป บุกรุกเข้าไปก็เผยแผ่ความเจริญไป ตัดป่าตัดเขาไป เราก็ก็นำเอาเดี๋ยวนี้เขาสร้างตึก สร้างบ้านเรือนบ้านช่อง เขาสร้างกันในยุโรป ในอเมริกา โอ๊ย! เขาเจริญมากเมืองไทยเป็นเมืองล้าหลัง พูดถึงทางเอเชียเป็นเมืองล้าหลัง

มันล้าหลัง ล้าหลังทางวัตถุ แต่มันเชิดชูทางหัวใจ มีกตัญญูมีกตเวที มีความกตัญญูกัน มีการรักการผูกพันกัน มีน้ำใจต่อกัน

นี่เขาบอกว่าเวลาโลกมันเจริญ เจริญแบบโลกๆ ฉะนั้น เวลาว่าวัดมีทั่วไป
ทำไมคนเราถึงมีกิเลสต้นหาความทะยานอยาก

ก็บริโภคนิยมไง

สมัยก่อนนะ รัฐบาลบอกว่าห้ามสอนเรื่องมักน้อยสันโดษ เพราะว่าถือว่าความ
มักน้อยสันโดษมันทำให้ไม่เจริญ เขาห้ามสอนเรื่องมักน้อยสันโดษเลย ถ้าไม่มักน้อย
สันโดษ คนมันก็แก่งแย่งชิงดีกัน มันก็จะเจริญทางโลก เราก็บอกว่าเจริญทางโลก นี่มัน
บริโภคนิยม

ฉะนั้น เวลาบริโภคนิยม ดูการโฆษณาชวนเชื่อสิ ในการโฆษณาชวนเชื่อ ใน
การโฆษณา ทุกคนก็ติดในการโฆษณากันไป พอติดโฆษณาแล้วมันก็แข่งขันกัน มันมี
แต่แข่งขันกัน มันมีแต่เอาการบริโภคมายึดเยียด แล้วมันก็เป็นกระแส

ถ้าประเทศที่เจริญแล้วต้องคุณภาพชีวิต ประเทศไหนไม่เจริญมันเป็นป่า
เถื่อน พอป่าเถื่อนขึ้นมา เราก็บอกเจริญกับเขาไป เวลาเจริญกับเขา มันโลกใหม่ มัน
โทสะใหม่ มันโลภะ โทสะ โมหะใหม่ แล้วมันฆ่าแก่งกันใหม่ มันฆ่าแก่งกันเพราะว่า
เราเอาโลกเป็นใหญ่ไง เรามองแต่เรื่องทางโลกเป็นใหญ่ เขาบอกนี่มันเจริญๆ ใจ แล้ว
ตอนนี้ก็มาโทษ เห็นใหม่ พอวัดก็มีมากไป พระก็มีมหาศาลเลย ทำไมในสังคมมีแต่
ต้นหา ราคะ โทสะ โมหะ มีแต่ฆ่าแก่งกัน ยิ่งทำมากขึ้นๆ ทุกวัน

ทำไมจะไม่มากขึ้นล่ะ ไปกระตุ้นกิเลส ทำไมจะไม่มากขึ้นล่ะ เวลาหลวงตา
ท่านท่านนะ เดินแพชชั่นๆ ท่านบอกว่าแพชชั่นพอมึง เวลาหลวงตาท่านพูด

ไอ้เราก็แพชชั่นกันสิ แพชชั่นๆ ไอ้มันเป็นเรื่องโลกๆ แล้วเราส่งเสริมกันแบบนี้
เวลาเราส่งเสริมก็ส่งเสริมกันแบบนี้ วันวาเลนไทน์นะ โอ้โฮ! ทั้งโลกเลยนะ วัน
มาฆบูชาไม่รู้จัก เวลาวันมาฆบูชาไม่รู้จักนะ วาเลนไทน์นี่ไปกัน

วาเลนไทน์มันเกี่ยวอะไรล่ะ มันก็ไปกระตุ้นใจ มันไปกระตุ้นกิเลส มันมีแต่เรื่อง
กระตุ้นกิเลส กระตุ้นกิเลสทั้งนั้นเลย แล้วโลกก็เจริญ แล้วการสื่อสาร การโฆษณา นี่
บริโภคนิยม บริโภคนิยมก็ต้องมีคุณภาพ ต้องทัดเทียมกัน มันไปกระตุ้นตรงนั้น แล้ว
มันจะเป็นอย่างไรล่ะ

เวลาชาวพุทธของเราจะ เมื่อก่อนนะ ในเมืองไทยเราหยุดวันโกน วันพระ ตอนนี่ลังกาเขาหยุดวันโกน วันพระ เขากำลังวิจัยกันอยู่ เขาจะเปลี่ยนมาเป็นวันเสาร์ อาทิตย์แล้ว เพราะเขาไม่ทันโลก ในลังกา แต่เมืองไทยเมื่อก่อนก็หยุดวันพระ วันโกน วันโกน วันพระนี่วันหยุด แล้วเขาอยากให้เจริญ เขาก็เปลี่ยนมาเป็นหยุดวันเสาร์ อาทิตย์ พอหยุดเสาร์อาทิตย์แล้ว เพื่อการธุรกิจต่างๆ จะให้มันทันโลกกันไง นี่เรา เปลี่ยนไปกับเขาเอง จิตใจเราไม่มั่นคงเอง จิตใจเราไม่มั่นคงเองเพราะเรามองไม่เห็นคุณค่าของศาสนา ไม่เห็นคุณค่าของศาสนา

เราไปเห็นนะ ดูลิ การท่องเที่ยวๆ เขามาเที่ยวอะไร เขาเที่ยววัดทั้งนั้นนะ เขา เที่ยววัด เขาเที่ยวสิ่งที่เป็นธรรมชาติ เขาไปเที่ยวที่ไหน

เวลาเขาอยู่ของเขา เขาอยู่ในประเทศเขา เขามีแต่ความร่ำร้อน เขาอยู่แต่วัดถุ นิยม เขามีแต่ความร่ำร้อน เขาก็มาหาศีลธรรม วัฒนธรรม ถ้ามาหาศีลธรรม วัฒนธรรม เขาก็มาเที่ยวของเขา เขาก็กลับไปร่ำร้อนของเขา ใจของเราอยู่กับ ศีลธรรมจริยธรรม มองไม่เห็นคุณค่าของมัน ที่จะส่งเสริมความทันสมัย ถ้าทันสมัย

ถ้ามันทันสมัย ทันธรรมคือมันทันหัวใจของตัวสิ ถ้ามันทันหัวใจของตัว มัน จะเป็นประโยชน์ นี่มันไม่ทันหัวใจของตัว มันไปกระตุ้นแต่เรื่องกิเลส แล้วจะบอกว่าให้ คนมีศีล ๕

เพราะมันขาดศีล ๕ ทั้งๆ ที่ศีล ๕ มันเป็นเรื่องสามัญสำนึกของมนุษย์เลย เวลาหลวงปู่ฝั้นท่านสอน ศีล ๕ คืออะไร ศีระ ๑ แขน ๒ เท้า ๒ ศีล ๕ ศีล ๕ คือ มนุษย์นี้ แล้วถ้ามนุษย์มันลืมศีระของมัน มนุษย์มันลืมแขนซ้าย แขนขวา เท้าซ้าย เท้าขวา มนุษย์มันเป็นมนุษย์ไปได้ไหม

มนุษย์คนใดขาดแขนไปข้างหนึ่ง ขาดขาไปข้างหนึ่ง เขาก็คนพิการ แต่เวลาศีล รับศีลก็บอกว่ารับ ๔ ข้อ **สุราเมรย** ขอไว้ก่อน มันจะตัดหัวทิ้งไป มันจะมีแขน ๒ แขน แล้วขา ๒ ขา หัวไม่เอา เวลาหัวมันจะเอา แต่เวลารับศีลรับ ๔ ข้อ มันจะเอาแขน ๒ ข้าง เอาขา ๒ ข้างพอ หัวไม่ต้อง หัวตัดทิ้งไป นี่โลกเป็นแบบนั้น โลกเป็นอย่างนั้น

แล้วจะมาโทษพระ เห็นไหม บอกพระก็มากขึ้น วัดวาเต็มไปหมดเลย แต่ทำไมสังคมถึงมีแต่ราคะ โทสะ ทำแต่ความชั่วร้าย นี่เวลาบอกว่าวัดเต็มไปหมด

วัด วัดในสมัยพุทธกาลนะ วิสุงคามสีมา สีมาหมายถึงว่ากำหนดเขต หิน ๔ ก้อนวางไว้ ๔ มุม ตรงนั้นพระสาวกสมมุติขึ้นมาให้เป็นวิสุงคามสีมา สมัยโบราณนะ ไร่ สิ่งที่วัดที่เขาซ่อมกัน วัดมันก็คืออิฐหินทรายปูน มันก็ปูนเหมือนกัน มันก็บ้านคนนะ มันก็ตึก แล้วเราบอกว่าวัด วัดมีทั่วไป วัดอะไรละ วัดอะไร

แต่ถ้าเป็นพระป่าเขาอยู่ป่าอยู่เขา หิน ๔ ก้อนวางไว้ ๔ มุม สมมุติว่าเป็น วิสุงคามสีมา

สีมา ไปดูในพระไตรปิฎก สีมา ๔ ชนิดมีอะไรบ้าง สีมา นี่พูดถึง แล้วสิ่งปลูกสร้างมา ปลูกสร้างมาทำไม วัดเขามีไว้อะไร

แต่ถ้าวัดนะ วัดของหลวงปู่มั่น วัดของครูบาอาจารย์เรา วัดคือข้อวัตรปฏิบัติ หลวงปู่มั่นบอกวัดก็ไปวัดใจ วัดใจคือหัวใจดี หัวใจมีข้อวัตรปฏิบัติ หัวใจมีน้ำใจ นั่นนะ คนที่มีวัด

ไ้คนวัดร้าง คนที่ไม่มีมิกติกากับตัวเองคือคนวัดร้าง คือคนที่ไม่มียัดในหัวใจ ไม่มีข้อวัตรในหัวใจ

คนที่มีข้อวัตรในหัวใจ เห็นไหม มิกติกามีข้อวัตรปฏิบัติ คำว่า “ข้อวัตร” คือ ข้อห้าม ข้อห้ามมีประจำใจ ถ้ามีประจำใจ เขามีวัตรอยู่ในกลางหัวใจของเขา

นี่ไง วัด มีวัดทั่วไป วัดอะไร วัดอะไร วัดอิฐหินทรายปูนใช่ไหม ถ้าวัดอิฐหิน ทรายปูนที่ไหนมันก็มี มันสอนใคร

หลวงตาท่านบอกว่า โบสถ์หลังไหนมันสอนคน มีโบสถ์หลังไหนมันสอนคน บ้าง มีวัดวัดไหนที่มันสั่งสอนคนให้เป็นคนดีบ้าง ไม่มี มีแต่พระ พระในวัดนั้นสอน แต่ วัดมันสอนไม่ได้ วัดมันสอนคนไม่ได้หรอก วัดมันเป็นที่พักอาศัย มันเป็นที่สาธารณะที่ คนเข้าไปทำกิจกรรม

แต่ถ้ามันมีพระที่ดีๆ อยู่ในวัดนั้นมันก็จะประโยชน์กับสังคมนั้น ถ้ามันไม่มี พระที่ดีอยู่ในวัดนั้น วัดนั้นมันก็เป็นอิฐหินทรายปูนเหมือนกัน วัดมีทั่วไป เห็นไหม

หลวงตาท่านพูด ท่านเคยมาที่นี่ ท่านพูดบ่อยบอกว่า ที่ไหนมีบ้านมีเรือน เขาก็ต้องมีวัดมีวาของเขารุ่งขึ้นมาเพื่อความอบอุ่นของเขา เขาได้ทำบุญกุศลของเขา ถ้าเขาไม่ได้ทำบุญกุศลของเขา เหมือนกับคนแห้งแล้ง คนขาดบาทขาดตาเต็ง คือคนไม่สมประกอบ ถ้าคนสมประกอบของเขา เขามีจิตใจของเขา เขาอยากทำบุญกุศลของเขา มันมีที่ทำบุญกุศลมันก็สมประกอบ

คนเรามีร่างกายกับจิตใจ จิตใจคือนามธรรม จิตใจมันหาที่อบอุ่น มันก็หาที่พึ่งอาศัย ที่ไหนมีบ้านมีเรือนของคน ที่นั่นก็ต้องมีวัดมีวารุ่งขึ้นมา ถ้าวัดอย่างนั้นเพื่อประโยชน์กับสังคม สังคมอย่างนั้น วัดนั้นก็ป็นศูนย์รวมของสังคม วัดนั้นมีประเพณีวัฒนธรรมในวัดนั้น นี้พูดถึงประเพณีวัฒนธรรมทางโลก

ที่นี้บอกว่า เรื่องโทสะ โมหะ มันเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว ถ้าเรื่องโทสะ โมหะนะ คนทำชั่วกันเป็นว่าเล่น ทำยิ่งมากขึ้น ทำไมทำมากขนาดนั้น ทำไมทำมากขึ้นละ

อ้าว! ก็ไปกระตุ้นกิเลส ก็ไปกระตุ้นกิเลส แม้แต่พระก็เหมือนกัน เวลาพระเราเวลาไปเรียนปริยัติ เรียนเสร็จแล้ว เรียนไปทำไมละ เขาเรียนแล้วเขาก็ไปปฏิบัติ เขาปฏิบัติเพื่ออะไรละ เขาปฏิบัติก็จะไปละมันไป จะไปลดมันไป ลดราคะ ลดโทสะ ลดโมหะ

แล้วที่ว่าเขาฆ่ากัน ทำชั่วกัน เราไม่ฆ่า เราลดโทสะ โมหะ แล้วเราจะฆ่ากิเลสต่างหากละ ฉะนั้น ถ้าฆ่ากิเลสมันก็ต้องนั่งสมาธิภาวนา เขาก็ต้องหาที่สงบสงัด หาที่สงบสงัด

เวลาพระที่ดีๆ เราก็คควรส่งเสริม อยากจะมีของดี ดุสิต หลวงตาโดยปกติเวลาปฏิบัติ ไปนิมนต์ท่าน ท่านไม่รับกิจนิมนต์ ท่านไม่รับกิจนิมนต์ ท่านบอกว่า รับกิจนิมนต์ ออกไปเห็นแสงสีต่างๆ รุ่งขึ้นมา แล้วก็มาพุทโธๆ ท่านไม่รับกิจนิมนต์ วัดที่เขาจะเป็นวัดที่ดีๆ เราก็คควรส่งเสริม

เวลาวัด หลวงตาท่านบอกเหมือนกับสระน้ำ สระน้ำ สระน้ำหนึ่ง ถ้าสระน้ำที่ใสสะอาด ใครเดินทางมา ใครหิวกระหายมา สระน้ำนั้นก็ไว้ดื่มกินใช้ใหม่ ถ้าสระน้ำไหนมันมีแต่มูลแต่คูด มีแต่มูลแต่คูดคือมีขี้มีเยี่ยวปะปนไป มันเป็นน้ำเสีย มันจะใช้ประโยชน์ได้ไหม

วัดวัดหนึ่ง พระปฏิบัติที่ดีๆ องค์หนึ่ง เขาก็เป็นน้ำสะอาด เป็นที่พึ่งอาศัยของ สังคม เขาก็ช่วยกันดูแล ช่วยกันรักษาวัดนั้น ช่วยกันดูแลรักษาธรรมน้ำนั้นให้มันสะอาด บริสุทธิ์ อย่าให้ธรรมน้ำนั้นมันมีแต่บุตรแต่คุณ มีแต่สิ่งสกปรกเข้าไปในธรรมน้ำนั้น ธรรมน้ำ นั้นมันก็ไม่เป็นประโยชน์กับใคร

พระแต่ละองค์จะสร้างขึ้นมาก แต่ให้เป็นพระที่ปฏิบัติขึ้นมาได้แต่ละองค์ กว่า พระองค์นั้นจะได้ชนะตัวเอง ชนะใจตัวเอง มันสมบุกสมบันมามากหลายเลย เวลา สมบุกสมบันมามากหลายนะ เราเคยไปเจอหลวงปู่สุวัจน์ เราไปวัดเส้นหลวงปู่สุวัจน์ ท่านบอกว่า ตอนนั้นจากกรุงเทพฯ ท่านจะไปภูเก็ต ตอนนั้นพระลงไปเที่ยวภูเก็ตกัน หลวงปู่สุวัจน์ เรานวดเส้นท่าน ไปนวดเส้นกับพระ แล้วถามว่า “หงบ เอ็งคนที่ไหน”

บอก “ผมคนจังหวัดราชบุรีครับ”

ท่านก็นึกถึงอดีตของท่านได้ ท่านบอกว่า “อ้อ! ราชบุรีหรือ เราเคยผ่านไป เราเคยผ่านไป” ท่านบอกว่าท่านเดินมอเตอร์ไฟ เดินจากกรุงเทพฯ ไปถึงภูเก็ต แล้ว ท่านต่อเรือไป ท่านบอกว่า ท่านเล่าให้ฟังนะ พอเดินผ่านไป เดินธุดงค์มา อู๋! คนมา ใส่บาตร มาสนทนาธรรมเยอะเยอะเลย แล้วก็ถามว่า “หลวงพ่อก่อน หลวงพ่อก่อนจะไปไหน”

“จะไปภูเก็ต”

“ทำไมไม่ขึ้นรถไฟล่ะ”

หลวงปู่สุวัจน์ ท่านมีศีล เพราะว่าไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวาราณา ท่านจะไม่พูดนะ ถามว่าทำไมไม่ขึ้นรถไฟล่ะ แล้วเขาก็คุยสนทนาธรรม สนทนาเสร็จแล้วเขาก็ กลับ คนอื่นก็มาถามอีกนะ “หลวงพ่อก่อน หลวงพ่อก่อนจะไปไหน”

“จะไปภูเก็ต”

“อ้าว! ทำไมหลวงพ่อก่อนไม่ขึ้นรถไฟล่ะ”

แล้วก็พูดธรรมะไป แล้วเขาก็กลับ

ท่านบอกว่ามันถามทุกคนเลยว่าทำไมไม่ขึ้นรถไฟ แต่มันไม่ตีตัวให้ มันไม่ตีตัว ให้สักใบเลย ใครๆ ก็มาถามว่าทำไมไม่ขึ้นรถไฟล่ะ แต่มันไม่ตีตัวให้ แล้วท่านก็ไม่มี

สตางค์ ท่านบอกว่าเดินตั้งแต่กรุงเทพฯ ไปภูเก็ต มีแต่คนถามว่าทำไมไม่ขึ้นรถไฟ
ทำไมไม่ขึ้นรถไฟ แต่ไม่มีใครซื้อตั๋วให้สักใบ เดินไปถึงภูเก็ต นี่พระ

ถ้าเป็นในสมัยปัจจุบันนี้เวลาพระเขามาจุดงค์กัน พระมาบิณฑบาต เขามี
เครื่องบริวารเต็มหลังเลย บอกว่ามาจากจังหวัดที่ไกลๆ แล้วจะต้องกลับจังหวัดนั้น ขอ
ค่ารถฯ

มันต่างกันไหม เดียวนี้มีแต่คนแบมือขอค่ารถ บิณฑบาตเอาค่ารถ แล้วเราก็ก
ควักใส่ให้ค่ารถเขาไป แล้วเขาไปจริงหรือเปล่า

แต่เวลาหลวงปู่สุวัจน์ นี่ท่านพูดเอง เพราะท่านถามเราบอกว่า “หงบ เอ็งเป็น
คนที่ไหน”

“ผมคนจังหวัดราชบุรีครับ”

“อ้อ! ราชบุรีเราเคยไป มันถามทุกสถานีเลยว่าจะไปไหน บอกว่าจะไปภูเก็ต
แล้วมันก็กลับ แต่มันไม่ซื้อตั๋วให้สักใบ” ถามตลอดทางเลย แล้วท่านก็เดินตั้งแต่
กรุงเทพฯ ยันภูเก็ต ท่านเดินไป นี่เวลาพระที่ดีนะ ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวาราณา ขอไม่ได้
ขอ เป็นอาบัติ

ที่นี้คำว่า “ขอ เป็นอาบัติ” คนที่มีคุณธรรมท่านฝันไม่ได้ คนที่มีคุณธรรมใน
หัวใจท่านไม่ฝันเรื่องอย่างนี้ เพราะคำบัญญัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ธรรมวินัยเป็นศาสดา ไม่ก้าวข้ามล่วงไป พระที่ดีๆ นะ

แต่ในสมัยปัจจุบันนี้มีคนมาบ่นให้ฟังเยอะเลย ขอแต่ค่ารถ มาตั้งแต่ชายแดน
ไกลๆ ทั้งนั้นนะ ขอแต่ค่ารถ แล้วเราจะทำอย่างไรละ เราจะให้ท่านหรือไม่ให้ท่านละ

ซื้อตั๋วให้ อย่าให้เงิน ซื้อตั๋วให้ก็ไม่เอาอีกละ จะเอาเงินสด นี่พูดถึงพระมีมาก
ทำไมสังคมเป็นแบบนี้ วัดก็มีมาก ทำไมสังคมเป็นแบบนี้ สังคมเป็นแบบนี้

เพราะสังคม ผู้นำที่ดี หลวงตาท่านปรารถนาจะสร้างผู้นำ ผู้นำที่ดีหายากมาก
ถ้าผู้นำที่ดีนะ มันนำที่ไหนละ มันนำที่ในหัวใจของผู้นั้นก่อน หัวใจผู้นั้นจะรู้ว่าหัวใจมัน
ขาดแคลนอะไร หัวใจมันต้องการอะไร หัวใจมันปรารถนาสิ่งใด แล้วสิ่งนี้เป็นสิ่งที่หา
ได้ยาก เพราะศีล สมาธิ ปัญญามันไม่มีขายในท้องตลาด มันเอาเงินไปซื้อขาย

แลกเปลี่ยนไม่ได้ มันไม่มีใครทำให้ใคร ไม่มีใครปรารถนาจะช่วยเหลือใคร มีแต่คอย ชี้นำ คอยบอก คอยแนะ แต่ศีล สมาธิ ปัญญามันต้องสร้างขึ้นมาจากแต่ละบุคคลที่จะสร้างขึ้นมาจากตัวเอง ฉะนั้น จะสร้างพระแต่ละองค์มันแสนยาก

ที่นี้มันแสนยาก เราจะส่งเสริมพระที่ดีๆ หรือเปล่านั้น เราบอกให้สังคมที่ดีๆ เราไปโทษว่าพระเยอะแยะ วัดเยอะแยะเลย ทำไมสังคมเป็นแบบนี้ แล้วไม่โทษสังคมเลย สังคมที่ไปแกล้งพระ มีอะไรดีๆ ก็ไปถวายพระ พระจะเอาเฮลิคอปเตอร์ก็ซื้อให้ พระจะเอาเครื่องบินเจ็ท ก็ซื้อให้ อ้าว! อย่างนี้ทำลายพระหรือส่งเสริมพระ

ซื้ออะไรให้ก็แล้วแต่นะ มันเป็นการรับผิดชอบ มันต้องดูแลทั้งนั้นนะ แล้วใครไปดูแลให้ละ ถ้าซื้อไปแล้วไม่มีใครดูแลให้ ท่านต้องดูแลเอง อย่างนี้เป็นการช่วยเหลือพระหรือเป็นการทำลายพระ นี่ไง เราต้องคิดก่อนใจ

นี่พูดถึงว่า เขาบอกว่า เวลาพระก็มีมากขึ้น ทำไมคนในสังคมถึงได้ทำชั่วมากขึ้น ยิ่งทำมากขึ้นๆ ทำแต่สิ่งเลวร้ายๆ

คำว่า “ทำสิ่งเลวร้าย” ในสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเทวทัตมาเกิดเป็นลูกพี่ลูกน้อง พระเทวทัตได้บวชด้วย พระเทวทัตอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอด พระเทวทัตได้ทำลายศาสนาหรือไม่ พระเทวทัตพยายามแย่งชิงอำนาจจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพยายามปรารถนาจะปกครองสงฆ์

ทั้งๆ ที่อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยกพระเทวทัตขึ้นมาให้เห็นว่า พระเทวทัตกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคู่แข่งคู่กรรมกันมาแต่อดีตชาติ คำว่า “อดีตชาติ” การสร้างสมบุญญาธิการของคนมาแตกต่างกัน

ฉะนั้น มนุษย์เกิดมา มนุษย์เกิดมาแต่ละคนมันมีเวรมีกรรมของแต่ละคนมา ที่นี้คำว่า “มีเวรมีกรรมของแต่ละคนมา” มันก็เป็นจริงเป็นนิสสัย เราก็ปรารถนาทุกคนให้เป็นคนดี ปรารถนาให้พระเป็นพระที่ดีทั้งนั้นนะ

แต่พระที่มาบวชแล้วก็เริ่มปรารถนาดีมาก่อน ทุกคนเวลาบวชก็อยากจะพ้นทุกข์ แต่เวลามาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว เวลามันสู้กับกิเลสของตัวเองไม่ไหว มันแพ้

กิเลสของตัวเอง มันเสียโอกาส ทำลายโอกาสของตัวเองจนหายไป อันนั้นมันก็เป็นเรื่อง จริตนิสัยของเขาอันหนึ่ง เป็นเรื่องเวรเรื่องกรรมอันหนึ่ง

แต่ที่นี้เวลาว่า พระมีมากขึ้นมาแล้วพระจะดีไปหมดเลย แต่พระที่เวลาขึ้นทุกข์ ชียากขึ้นมา ทุกตะเข้ใจอยู่ทางโลกก็ทุกข์มากมหาศาล เวลามาบวชเป็นพระ บวช เป็นพระเขาประพฤติปฏิบัติของเขา เขาทำความเป็นจริงของเขา เวลาเขาบรรลุนิพพาน ขึ้นไป เขาตรัสรู้ธรรมขึ้นไปแล้วเขาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เขาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา มันเป็นอะไรละ ก็เป็นสมบัติของเขาใช่ไหม

เขาขึ้นทุกข์ชียากขึ้นมา เขามีความทุกข์ความยาก เขาปฏิบัติของเขา เขาได้ความสุขของเขา เขาได้รับรู้ธรรมของเขา เวลาเขาชำระกิเลสของเขา เขา สำรอกเขาคายกิเลสของเขาออกไปเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป จนเวลาเขาสิ้นกิเลสไป เขาก็ มีคุณธรรมของเขา คุณธรรมของเขาก็คือวิมุตติสุข

คำว่า “วิมุตติสุข” คือเขาต้องสุขก่อน เขาต้องมีความสุขของเขา เขาต้องมีความจริงใจในหัวใจของเขา เขามีคุณธรรมในหัวใจของเขา แล้วเขาละสิ่งนั้นขึ้นไป เขาได้วิมุตติสุขก่อน แล้วคนที่ได้วิมุตติสุข สุขที่เหนือโลก เขาจะลงมาคลุกคลีกับโลก ใหม้ใหม่ ลงมาคลุกคลีสิ่งทีเื่องโลกๆ เื่องลามสัการะ เื่องโลกธรรม ๘ มันเป็นเรื่อง โลกๆ เขาจะลงมาคลุกคลีใหม่

หนึ่ง ไม่ลงมาคลุกคลีเด็ดขาด แต่หลวงตาท่านบอกว่า เขาบอกว่าหลุมส้วม ขึ้น จากหลุมส้วมแล้ว ถึงขยะ ท่านต้องลงมาคลุกกับถึงขยะเพราะอยากจะช่วยโลก

ถ้าครูบาอาจารย์ที่อยากจะช่วยโลกนะ คำว่า “อยากจะช่วย” อยากจะช่วย แบ่งเบาคนที่ขึ้นทุกข์ชียาก คนทีมีความทุกข์ความยาก บรรเทาให้เขา ก็ต้องลงมาคลุก คลี ถ้าคนไม่เข้าใจก็ไปตีเตียน

ไปตีเตียน ท่านบอกว่าท่านต้องทนเอา ต้องทนเอา แต่โดยสามัญสำนึก ท่าน ไม่ต้องมาลงคลุก ไม่ต้องลงมาในถึงขยะก็ได้ แต่ท่านบอกว่า พระมาจากไหน พระก็มี พ่อแม่ พระก็มาจากประชาชน เพราะประชาชนมีครอบครัวถึงมีลูกมีเต้า เพราะมีลูกมี เต้า มีลูกมีเต้าถึงมาบวชพระ

พระ เห็นว่าสังคมมีประโยชน์กับสงฆ์ เพราะสังคมเป็นผู้ดูแลสงฆ์ สงฆ์ที่มีคุณธรรมท่านลงมาคลุกถึงขยะ ลงมาคลุกก็เพื่อประโยชน์กับโลก ที่นี้พระอย่างนี้เวลา มาช่วยสังคม ช่วยสังคมเพราะว่าท่านเสียสละของท่าน

แต่ถ้าคนที่คอยจับผิด คนที่บอกว่า ถ้าพระต้องมีคุณธรรมแบบนี้ ต้องมีมาตรฐานอย่างนี้ ก็บอกว่าเป็นไม่ใช่กิจของสงฆ์ ๆ นั้นก็พูดไปอีกอย่างหนึ่ง เห็นไหม

เราจะบอกว่า เวลาพระที่เขาฉ้อฉลเขาก็สร้างภาพของเขา ข้างนอกเขาสวยงาม แต่ข้างในของเขามันมีแต่มูตรแต่คูถ แต่พระที่สะอาดบริสุทธิ์ สะอาดบริสุทธิ์มันไม่ต้องไปอวดใครหรอก เพราะมันไม่มีใครรู้เรื่องสะอาดบริสุทธิ์หรอก เรื่องในใจของตัว มันไม่มีใครรู้กับคนคนนั้น หรือใจของใคร คนนั้นก็รู้ใจของเขาเอง แล้วถ้าเรื่องในใจของเขา เขาต้องมาอวดใคร เขาไม่อวดใครอยู่แล้ว ผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์เขาไม่อวดหรอก พอเขาไม่อวดแล้ว แต่เขามีเมตตา เขามีเมตตาอยากจะช่วยโลก เขาก็มาช่วยโลก

ถ้าเขามาช่วยโลก โลกก็ดีเตียน เพราะอะไร

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้แต่พระพุทธรูป ใครมาก็บอกว่าเป็นอย่างนั้น ดีไปหมด นี่เป็นเรื่องของโลกนะ ถ้าพระ บอกว่าพระก็มหาศาล พระหลงไปหรือเปล่า เขาถาม เขาถามเองว่าพระหลงไปหรือเปล่า

ฉะนั้น คำว่า “พระหลงไปหรือเปล่า” โยมคงเคยเห็นแล้วโยมคงจะหน้าใจเนาะ ถึงว่าพระหลงไปหรือเปล่า หลงตัวเองหรือเปล่า ประกาศตนว่าเป็นหนูเป็นนี่หรือเปล่า แล้วพฤติกรรมมันทำให้เสียหายหรือเปล่า แล้วโยมก็หวังสังคมว่าสังคมชาวพุทธต้องร่มเย็นเป็นสุข

ฉะนั้น พระก็มาจากสังคม แล้วพอสังคมแสดงออกอย่างไร มันเหมือนสื่อ เขาบอกว่าไปที่ชาติใด ถ้าสื่ออย่างไร ประชาชนในสังคมนั้นก็มีความชอบอย่างนั้น ถึงได้เสพสื่ออย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน พระหลงไปหรือเปล่า สังคมหลงไปหรือเปล่า

เราถามกลับเลย สังคมอุปถัมภ์คุณดูแลพระอย่างไร พระถึงได้เป็นแบบนี้ คุณดูแลพระอย่างไร พระถึงได้เป็นแบบนี้

ถ้าพระก็เหมือนปลา ปลาต้องอยู่กับน้ำ ถ้าน้ำสะอาดน้ำบริสุทธิ์ ปลานั้นก็อยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข ถ้าน้ำนั้นขาดออกซิเจน ปลาก็ตาย ปลาที่อยู่ไม่ได้

พระหลงไปหรือเปล่า ฉะนั้น พระหลงไปหรือเปล่า

เราจะบอกโยมนะว่า โยมใช้กาลามสูตร ในสังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนชั่ว แม้แต่สมัยที่หลวงตาท่านยังมีชีวิต มีลูกศิษย์ของท่าน ท่านบอกว่าศึกษาแล้วศรัทธามากในกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น ก็ไปหาหลวงตา บอกว่าศึกษาประวัติของหลวงปู่มั่นแล้วศรัทธามากเลยพระสายหลวงปู่มั่น

หลวงตาท่านตอบเลยนะ ท่านบอกว่า แม้แต่ในสายหลวงปู่มั่นก็มีพระที่ดีและเลวปนกัน

ท่านบอกว่าท่านพูดไว้เพื่อพอเราศรัทธา เราศรัทธาข้างเดียว แล้วพอเราไปเจอสิ่งใด เจอความผิดหวัง เจอสิ่งที่กระทบกระเทือนใจ ศรัทธานั้นมันจะเป็นลบไป ศรัทธานั้นมันจะพลิกให้คนคนนั้นสะเทือนใจมากเกินไป ท่านเลยเตือนไว้บอกว่า ศรัทธานั้นนะดีมาก ในสังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนเลวปนกัน มันต้องมีคนเลวและคนดีปนกัน มันจะไม่ดีหมดและเลวหมดหรอก

ฉะนั้น บอกว่า ศรัทธาพระสายหลวงปู่มั่นมาก ๆ

ในพระสายหลวงปู่มั่นมีทั้งดีและเลวปนกันเหมือนกัน ถ้ามีดีและเลวปนกัน ถ้ามีดี เราก็ชื่นชม เราก็ชื่นชม เราก็สาธุ มีสิ่งที่ดี ๆ ให้เราอบอุ่นใจ ถ้าพระองค์นั้นเขาปฏิบัติขึ้นไปแล้วเขาล้มเหลว เขาทำตัวเองเขาเลวทรามไป เราก็สาธุ มันเป็นเวรเป็นกรรมของเขา เขาได้สร้างเวรสร้างกรรมของเขา เราไม่ได้ไปร่วมเวรร่วมกรรมกับเขา นี่เวลาท่านพูด ท่านพูดแบบนี้ นี่หลวงตาเวลาท่านเตือนนะ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าถ้าพระมีมากขึ้น เรากลับเห็นว่าสังคมจะส่งเสริมจะดูแลพระ
 อย่างไม่ต่างหาก ถ้าส่งเสริมดูแลพระ

ถ้าพระที่ดี หนึ่งตัวอย่างดีกว่าร้อยคำสั่ง การสอนโดยไม่ต้องสอน คือพระองค์
 นั้นประพฤติปฏิบัติให้ดี ประพฤติปฏิบัติอยู่ในศีลในธรรม พระองค์นั้นดี สังคมเขาพอใจ
 แต่พระส่วนใหญ่แล้วอยากจะสอน อย่างเช่นเรานี่พูดทุกวันเลย อยากจะสอนเขาๆ แล้ว
 เขาจะเชื่อไหม

**ความเป็นอยู่ของเรามันจะสอน การสอนที่ประเสริฐที่สุดโดยไม่ต้อง
 ต้องสอน การสอนที่ดีที่สุดคือเราทำตัวเราให้ดี เราอยู่ในขอบในเขต เรา
 อยู่ในศีลในธรรม สิ่งนี้คนเขาเห็น ประชาชนเขามีหุมิตา ถ้าเขารู้เขาเห็น
 นะ นั่นนะการสอนโดยที่ไม่ต้องสอน**

แต่ถ้าการสอน เวลาพูด “อู๋! องค์นั้นก็เทศน์ดี องค์นี้ก็เทศน์ดี”

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันประเสริฐอยู่แล้ว ธรรมขององค์
 สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด แล้วเวลาเอาธรรมขององค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้ามาพูด แต่พฤติกรรมของตัวเองนั้นอีกเรื่องหนึ่งนะ

แต่ถ้าความเป็นอยู่ของเราอยู่ในขอบในเขต ความเป็นอยู่ของเรามันประเสริฐ
 อันนั้นดี ไม่ต้องไปห่วงอะไรเลย

หลวงตาท่านสอนนะ ถ้าเราค้นคว้าหาความผิดของเรา ถ้าเราดูความผิดของ
 เรา ถ้าเราหาของเราไม่เจอ ใครจะมาหาความผิดเราได้ ความผิดนะ ในหัวใจของเรา
 แต่กิริยา ใครๆ มันก็จับผิดทั้งนั้นนะ พระต้องเป็นแบบพระพุทธรูป ต้องนั่งนิ่งเลยนะ
 ถ้าพูดก็เจริญพรๆ โอ๊ย! โยมฟังแล้วก็ชื่นใจเนาะ ไปเจอพระกระชอกโสกฮากเข้า วิ่ง
 หนี่เลย

อันนั้นเขาพูดจากหัวใจ พระกระชอกโสกฮากมันอยู่ที่จิตนิสัย แต่ถ้านุ่มนวล
 นะ มันก็เป็นของดีอยู่แล้ว เจริญพรๆ เป็นของดีอยู่แล้ว แต่คนที่สมบุกสมบันมันไม่ทัน
 กิเลสนะ เวลาคนต่อสู้กับกิเลสมันถึงลูกถึงคนมาตลอด เวลามันถึงลูกถึงคน มัน

เหมือนกับมันมันเขี้ยว ทำอะไรแล้วมันอึดอาด มันทนไม่ไหว มันทนไม่ไหว มันมันเขี้ยว มันเต็มที่แล้ว อันนั้นเป็นพระที่เขาต่อสู้กับกิเลสของเขามา

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า ทำไม่วัดก็มีมาก พระก็มีมาก ทำไมสังคัมมันถึงทำเลวกันขนาดนี้ แล้วให้หลวงพ่อฟิจารณา

ถ้าหลวงพ่อฟิจารณานะ ก็พิจารณาอย่างนี้ พิจารณาว่า ถ้าพระที่ดี พระเป็นผู้ประเสริฐ ฉะนั้น พระที่ดี พระ ทุกคนมีสิทธิ์เป็นได้ แม้แต่นางวิสาขาเป็นภคินีก็เป็นพระโสดาบัน ถ้าคำว่า “เป็นพระโสดาบัน” หัวใจเราเป็นพระ ถ้าเรามองว่าหัวใจเราเป็นพระ สิ่งนี้มันเป็นนามธรรมเกินไป ถ้าพูดกับโลกนะ สิ่งนี้เป็นนามธรรมเกินไป

อ้าว! แล้วจะวัดกันอย่างไรล่ะ จะวัดกันอย่างไร

ถ้าวัดกันอย่างไร ในวงกรรมฐานเขาวัดกันได้ เขาวัดกันได้ เขารู้ได้ เพราะสิ่งที่อย่างนางวิสาขาเป็นพระโสดาบัน เวลาที่มีวิฤติในภิกษุณี ตั้งกรรมการสอบ เขาตั้งนางวิสาขานี้เป็นกรรมการสอบ เพราะอะไร เพราะถ้าเป็นพระโสดาบันไม่สัลลพตปราชิต ไม่มีความสงสัย ไม่ลุ่มคล้ำ ต้องพูดตามความเป็นจริงอันนั้น

ฉะนั้น จิตใจของเรา ถ้าเราเป็นพระขึ้นมาในหัวใจของเราแล้ว เราเป็นธรรมของเรา เราวัดของเราได้แล้ว เราเข้าใจของเรา เรารู้ของเรา ถ้าเรารู้ของเรา สิ่งที่เป็นนามธรรมมันกลับเป็นความจริงใจ เป็นความจริง พระที่ปฏิบัติ พระที่เรามีสิทธิ์เป็นพระ ไม่ใช่ว่ายกให้พระไปเลย

ฉะนั้น กรณีนี้เวลาสังคัมมีอะไรก็ต้องว่าอย่างนี้ วัดมีอยู่ทั่วไป พระมีอยู่ทั่วไป ทำไมสังคัมเป็นแบบนี้

เพราะเราคิดกันว่า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สัจธรรม เวลาใครเห็นสังคัมมันสำรอกมันคาย มันคายกิเลส คายต้นหาความทะยานอยาก แล้วเวลาถึงที่สุดแห่งทุกข์ วิมุตติสุขๆ มันประเสริฐมากๆ ทำไมสังคัมเราเป็นแบบนี้ๆ

ถ้าสังคัมเป็นแบบนี้ มันก็เหมือนเวลาพระบวชเข้าไปแล้ว เวลาปฏิบัติแล้วมันไม่ได้รสของธรรม ถ้าไม่ได้รสของธรรม มันก็เป็นฆราวาส ฆราวาสเขาที่เป็นคนมีศีลมีธรรมเขายังดีกว่า แต่นี่เราเป็นเพศของนักบวช แต่จิตใจของเรามันเร่าร้อน จิตใจของ

เรา เราทำของเราไม่ได้ มันไม่เป็นอย่างนั้นบ๊อง มันก็เป็นแค่รูปแบบไง ถ้าเป็นแค่รูปแบบ

ที่นี้มันเป็นรูปแบบแล้ว เราเคยบอกว่า พระ เวลาเป็นพระแล้วเราก็คาดหมายเลยว่าจะต้องให้สมความปรารถนา ให้สูงส่งเหมือนที่เราคิดเลย

มันเป็นสมมุติสงฆ์ สงฆ์โดยสมมุติ สงฆ์โดยการบวช เป็นพระโดยการบวช เป็นพระโดยรูปแบบ ถ้าเป็นรูปแบบ เป็นพระใหม่ เป็น เป็นพระใหม่ เพราะเวลาสงฆ์ลงอุโบสถ เวลาทำสังฆกรรมมันต้องเป็นแบบนั้นนะ เป็นสงฆ์ใหม่ เป็น ถ้าเป็นพระใหม่ เป็น แล้วถ้าเป็นพระแล้ว ใจเป็นพระหรือยังละ

ถ้าใจมันยังไม่เป็นพระ ฉะนั้น พอบวชเป็นพระแล้วเป็นสมมุติสงฆ์ เป็นพระโดยรูปแบบบ๊อง เขาก็ต้องมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นพระไปในใจ

ถ้าเป็นพระไปในใจแล้ว อย่างที่โยมถามนี่ พระไม่หลงแล้ว เพราะมันเป็นพระในใจ ถ้าเป็นพระในใจ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต พระพุทธเจ้าเข้าใจอย่างใด พระองค์นั้นก็มีความรู้สึกลักษณะนั้น พระองค์นั้นก็เข้าใจแบบนั้นเหมือนกัน ถ้าพระองค์นั้นเข้าใจแบบนั้น

ดูสิ ที่เราศึกษาธรรมพระพุทธเจ้ามา ศึกษาเพื่อคุณงามความดี ศึกษาเพื่อประโยชน์กับเรา แต่ว่าพระองค์นั้นเป็นพระในใจแล้วขึ้นมามันก็อันเดียวกันแล้ว มันจะทำอย่างอื่นไปไม่ได้ ถ้ามันทำอย่างอื่นไปไม่ได้มันก็เป็นพระภายในใจ ถ้าเป็นพระที่แท้จริง

แล้วพระภายในใจส่วนใหญ่แล้วพระที่ท่านประพฤติปฏิบัติได้จริง ดูหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นสิ ท่านอยู่ในป่าตลอดเลย พระที่เป็นพระในใจ ใจเป็นพระจริงๆ สิ่งนี้เขาไม่แสดงออก เพราะการแสดงออก เขาเรียกว่ามันมีความละเอียด คนที่มีความละเอียด มีหิริ มีโอตัมปะ เขามีดีเขาไม่พูดนะ เขามีดีเขาไม่พูดหรอก เวลาเขาจะพูด เขาพูดตอนไหนรู้ไหม เวลาจะพูด เขาพูดตอนลูกศิษย์ไปถามปัญหาธรรมะนี้แหละ

เวลาไปถามปัญหาธรรมะ เพราะอะไร เพราะคนที่ไปถามปัญหาธรรมะเขามีความขឹងใจ เขาปฏิบัติไปแล้วเขาติดขัด เวลาไปถามครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงนะ โอโห! ท่านออกมาเป็นน้ำไหลไฟดับเลยตอนนั้นนะ เพราะอะไร เพราะตอนนั้นเป็นตอนที่ธรรมจะได้ออก เป็นตอนที่สัจธรรมมันได้แสดงออกมาเพื่อจะไปให้ผู้ปฏิบัติที่ยังเห็นผิดมันจะไปชำระล้าง มันจะไปชำระล้างกิเลสในใจผู้ที่ปฏิบัติ ตอนนั้นนะมันจะออกไปเต็มที่แล้ว

แต่ถ้าเป็นพระในใจแล้วท่านจะพูดว่าท่านเป็นพระที่ดีๆ ท่านมีความละเอียด ท่านพูดไม่ออกหรือ ท่านพูดไม่ได้

แล้วมันจะวัดกันว่าเป็นพระดีหรือพระไม่ดี เราต้องปฏิบัติ ถ้าเราปฏิบัติแล้วเราได้สมาธิไหม พอได้สมาธิแล้วไปถามท่านว่าสมาธิทำอย่างไร ท่านจะอธิบายให้ฟังว่าอย่างไร

แล้วบอกว่าเราทำสมาธิมาแล้วเป็นอย่างนี้ๆ อย่างนี้ถูกไหม

ท่านจะอธิบายว่าอย่างนี้เป็นมิจฉา อย่างนี้เป็นสัมมา อย่างนี้เป็นสมาธิ เป็นขณิกะ เป็นอุปจาระ เป็นอัปปนา ท่านจะอธิบายให้เราฟังถ้าท่านทำสมาธิได้

แต่ถ้าเป็นพระในใจ ถ้าเป็นโสดาบัน ท่านจะอธิบายเลยว่า การชำระล้างสังโยชน์ ๓ ตัว ท่านทำอย่างไร ถ้าเป็นสกิทาคามี ท่านจะบอกเลย กามราคะอ่อนไปอย่างไร ขาดไปอย่างไร ถ้าเป็นพระอนาคามี ท่านจะบอกเลยว่าท่านชำระล้างอย่างไร

ถ้าเราปฏิบัติขึ้นมาแล้วเราได้แค่นี้ แต่เรายังก้าวไปไม่ถึง ท่านจะอธิบายวิธีการเลย ถ้าจิตมันเกาะอย่างนี้แล้วต้องพิจารณาอย่างนี้ ต้องแยกอย่างนี้ ต้องไปอย่างนี้ มันไปแล้ว เราก็กังไม่รู้นะ ท่านจะชักไปเลย จูงไปเลย

แล้วพอเราชำระไป ถ้าเราถึงอนาคามี แต่เรายังไปต่อไปไม่ได้ ท่านจะบอกวิธีการว่า เราจะน้อมอย่างไร เราจะกลับมาอย่างไร เราจะหาอย่างไร ให้ไปหาพญามาร ให้เจอพญามาร แล้วจะชำระล้างไปอย่างไร

ถ้าพระในใจเป็นอย่างนั้น เขามีความละเอียด มีหิริ มีโอตัมปะ ท่านจะเก็บไว้ในใจของท่าน ท่านจะไม่พูดพร่ำเพรื่อหรือ

พูดพร่ำเพรื่อเพราะอะไร พูดพร่ำเพรื่อแล้ว เห็นใหม่ สมมุติมีเท่านี้ คือคำพูดมีเท่านี้ “อริยสัจ สติปัฏฐาน ๔ สติปัฏฐาน ๔” ท่องเป็นนกแก้วนกขุนทองเลย แต่ไม่มีเนื้อหาสาระเลย

แต่คนที่จริงฟังคำเดียวก็รู้ จับอย่างไร พิจารณาอย่างไร คนที่เป็นพระในใจเขาฟังทีเดียวเขาก็รู้ แล้วรู้แล้วอธิบายให้ฟังได้ด้วย แล้วอธิบาย

ถ้าเราเริ่มปฏิบัตินะ แล้วเราติดขัด เราก็มารู้ว่าเราแน่นแล้วละ เพราะอะไร เพราะเราปฏิบัติ ไม่มีใครทำได้อย่างเราเลย เราเป็นคนที่ว่าในสังคมนี้เราเก่งที่สุด ในสังคมนี้เราเป็นปราชญ์ในสังคมนี้ เรายอดเยี่ยมที่สุดเลย

แต่เวลาไปเจอพระในใจ พระในใจเวลาท่านพูดมา ไอ้ที่นักปราชญ์นั่งเลยนะ มันไปไม่เป็น มันไปไม่เป็น เพราะโลกีย์ปัญญา กับ โลกุตตรปัญญามันคนละเรื่องกัน มันคาดหมายไม่ได้เลยละ แล้วถ้าจะทำ ทำอย่างไร

กรณีนี้มันก็มีพระวังคีสะในสมัยพุทธกาล ที่ว่าเคาะกะโหลกแล้วรู้หมดว่าใครไปเกิดที่ไหนๆ เคาะตลอด เคาะไปเรื่อย เขาก็คิดว่าตัวเองเก่งมาก ที่นี้ก็ไปเผ่าองศ์สมเด็จเจ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาชวนกันไป พระพุทธเจ้าก็เอากะโหลกมาให้เคาะเลย มี ๓-๔ กะโหลก อ้าว! เคาะเลย

เออ! กะโหลกนี้ไปนรก

พระพุทธเจ้าบอกว่าใช่

เคาะเลย กะโหลกนี้ไปสวรรค์

ใช่เลย

ไปเคาะ เคาะกะโหลกพระอรหันต์นะ เคาะแล้วเคาะอีก ไม่รู้ ตอบไม่ได้ เสียฟอร์ม

พระพุทธเจ้าถามว่าอยากรู้ไหม

อยากรู้

อยากรู้มาภาวนาสี กำหนดพุทโธ พอภาวนากำหนดพุทโธ พอสำเร็จเป็นพระ
อรหันต์ ไม่ถามอีกเลย

ถ้ามันไม่รู้ อย่างไม่รู้มันก็ไม่รู้ เคาะกะโหลกพระอรหันต์ เคาะแล้งง เคาะแล้วบอก
ไม่ได้ นี่ไม่รู้เป็นแบบนี้ ถ้าไม่รู้หรือไม่ถึงเป็นแบบนี้ มันไม่รู้หรอก

นี่ก็เหมือนกัน เป็นนักปราชญ์ของสังคมเลย อู๋ย! แน่ไปหมด เข้าใจไปหมด
สังคมพูดที่ไหนก็รู้ นี่เขาเรียกโลกีย์ปัญญา ตรรกะ ความเข้าใจได้ของโลก พอความ
เข้าใจได้ของโลก อธิบายใครก็เข้าใจได้ พอไปเจอครูบาอาจารย์ พอพูดธรรมะ ฟังไม่
ออกนะ โลกุตตรปัญญากับโลกีย์ปัญญาคนละเรื่องเลย นี่พูดถึงว่าพระที่ไม่หลงนะ

นี่เขาบอกว่า พระหลงอะไรหรือเปล่า

เพราะธรรมดาเราเข้าใจสังคม ก็คิดว่าสังคมชาวพุทธก็อยากได้สังคมที่ดี แล้ว
วัดก็มีเต็มวัด เต็มประเทศไทยเลย แล้วพระก็โอ้โฮ! เต็มไปหมดเลย แต่พูดถึงพระ เรา
ก็สังเวช เราสังเวชพระที่อึลุ่มจุกแจกก็มี พระที่เขาอยากทำคุณงามความดีแล้วไม่มีใคร
ส่งเสริมก็มี อย่างเช่นหลวงปู่สุวัจน์ พระที่ยังเล็กยังน้อยอยู่ ยังไม่มีชื่อเสียง แล้วยัง
ชวนชวาย ถ้าจิตใจเขาเป็นธรรมนะ เขาละอาย เขารังเกียจ รังเกียจในการทูล
รังเกียจในการกระทำที่ผิดศีล

แล้วเขาทำอะไร บางทีพระที่เดินชุกดงค์ตามถนน แล้วเขาจอดรถเข้าไปรับ ถ้า
ท่านตั้งสัจจะ บางองค์เป็นอย่างนั้นนะ บางองค์ตั้งสัจจะว่าเราจะเดินไปถึงเป้าหมาย
นั้น ก็เดินไปเรื่อย รถจะมาจอดทันทีเลย “นิมนต์ครับ” เดินไปอีกหน่อย เต็มคันใหม่
มาแล้วจอด “นิมนต์ครับ”

เขาตั้งสัจจะของเขาว่าเขาจะเดินไปถึงเป้าหมาย แต่ไอ้สังคมก็อยากช่วยๆ
เดี๋ยวรถก็มาเทียบแล้ว “นิมนต์ครับ จะไปส่งที่นั่น” เขาตั้งสัจจะ พอตั้งสัจจะว่าเราจะเดิน
ไปที่นั่นๆ พระบางองค์เขาตั้งสัจจะนะ เขาก็ไม่ยอมเสียสัจจะเขา แต่ไอ้คนอยากส่งเสริม
ก็เยอะมากเลยนะ

แต่ไอ้พระที่มันทุกข์มันยากนี่อยากจะให้คนซื้อตัวรถไฟไปภูเก็ตนี่ มันไม่ซื้อให้
สักใบ

แล้วตอนนี้มันไม่ได้ถูกต้อง ตอนนี้เดินทาง ตอนเดินทางท่านจะไปหาครูบา อาจารย์ ท่านก็อยากจะไปให้ถึง ไม่ได้เดินถูกต้อง ไม่มีใครส่งเลย เห็นไหม ไอ้กรณีนี้ก็ เหมือนกับจะให้มันพอดี ให้มันมาสมบูรณ์ มันยาก

เราไม่เข้าใจว่าคนคนหนึ่งตั้งเป้าหมายว่าอย่างไร คนคนหนึ่งตั้งสัจจะไว้อย่าง ใด คนคนหนึ่งปรารถนาอะไร แล้วเราจะอุปัฏฐากให้เหมือนกันมันเป็นไปได้ยาก ถ้ามันเป็น ไปไปได้ยากนะ ฉะนั้น พระองค์หนึ่งกว่าจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นที่กราบไหว้ บูชาของสังคมไม่ใช่ของง่าย

หลวงปู่มั่นท่านพูดประจำ แล้วเราซึ่งมาก เวลาท่านแก่เฒ่า หลวง ตาท่านมาแล้วให้ฟังเฉยๆ เวลาท่านชราภาพนะ ท่านเป็นห่วงมาก “หมู่ คณะให้ปฏิบัติมานะ หมู่คณะให้ปฏิบัติมานะ แก่จิตมันแก่ยากนะ ผู้เฒ่า ตายไปแล้วไม่มีใครแก่นะ ผู้เฒ่าจะแก่วะ ปฏิบัติมาสิ ปฏิบัติขึ้นมาให้มันมี อุปสรรคมา แล้วผู้เฒ่าจะบอกวะ ผู้เฒ่าตายไปแล้วไม่มีใครแก่นะ” นี่ ท่านเห็นงัยๆ ตลอด เพราะอะไร เพราะท่านปฏิบัติมามันทุกข์ยาก เวลามันปลิ้นปล้อน ในใจเรามันปลิ้นปล้อน เราไม่ทันหรือ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดไม่ถึง โอ๊ย! ร้อยแปด แล้วท่านก็ต่อสู้มาตลอด

ที่ท่านชราภาพขึ้นมาท่านจะเน้นงัยเลย “ให้ปฏิบัติมานะ แก่จิตแก่ยากนะ แก่ จิตแก่ยากนะ คนแก่หายากนะ ผู้เฒ่าอยากแก่วะ” ผู้เฒ่าคือตัวท่านนะ คือตัวหลวงปู่ มั่นท่านอยากแก่ อยากจะแก่ อยากจะให้พวกเราปฏิบัติ แล้วมีอุปสรรค ท่านจะได้แก่ไข เรา ท่านจะได้คอยดูแลเรา “ผู้เฒ่าจะแก่วะ”

แล้วพอท่านตายไป พอท่านเสียไปแล้ว หลวงตาท่านไปนั่งปลายเท้า ท่านร้องไห้ เพราะว่าท่านกำลังสมบุกสมบันไง ท่านบอกเลยนะ หัวใจดวงนี้มันตื้อนัก ตื้อนักคือว่ามัน ต้องมีเหตุผลเหนือเหตุผลมันถึงจะฟัง แล้วคนที่มาพูดให้ท่านฟัง เวลาท่านไปถามปัญหา มันตอบเหตุผลอันนี้ไม่ได้ ท่านก็ไม่ค่อยยอมฟัง แล้วท่านก็ยอมฟังเฉพาะหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านก็มาเสียไปเสียแล้ว โอ๊ย! ท่านเสียใจมากนะ ท่านเสียใจมาก

ทีนี้ท่านก็มาคิดถึงคำที่หลวงปู่มั่นท่านสั่งไว้ “อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธนะ ให้อยู่กับผู้รู้ ให้อยู่กับพุทโธจะไม่เสีย” เพราะอย่างไรก็แล้วแต่ ถ้าเราอยู่กับตัวเราเอง รักษาตัวเอง มันจะไม่เสียหาย

“อยู่กับผู้รู้ อยู่กับพุทโธ อย่าทิ้งนะ อยู่กับผู้รู้ อยู่กับพุทโธ ถ้ามีสิ่งใดไม่เข้าใจ มีสิ่งใดที่แก้ไขไม่ได้ ให้กลับมาที่ผู้รู้ ให้กลับมาที่พุทโธทันที”
ท่านย้ำไว้ นะ

เวลาพระแต่ละองค์ที่จะขึ้นมาได้ จะเอาตัวรอดได้ก็แสนยาก ฉะนั้น “พระมีมาก แต่การทำชั่วมันน่าจะลดลง แต่ทำไมมันยิ่งมากขึ้น” นี่เขาพูดนะ

สังคมมันเสื่อมทรามไปเรื่อยๆ สังคมมันเสื่อมทรามไปเรื่อยๆ แล้วอย่างที่บอกว่า กึ่งพุทธกาลแล้ว ต่อไปมันจะเร็วแหลมๆ มันไม่ใช่เร็วแหลมที่ศาสนาหรือมันเร็วแหลมที่สังคม เร็วแหลมที่จิตใจไม่เชื่อ อย่างพวกเรา เราเชื่อใช่ไหม แล้วเราปฏิบัติได้ไหม เราทำสมาธิได้สมความปรารถนาไหม เราใช้ปัญญาเราได้สมความปรารถนาไหม ทำไมล้มลุกคลุกคลานขนาดนี้ ทั้งๆ ที่เราเชื่อ ทั้งที่เราเชื่อ เรามุมนะ เรามุกบัน เรายังเป็นอย่างนี้ แล้วคนที่เขาไม่เชื่อเขายังสบประมาทใหญ่ ฉะนั้น อันนี้เป็นเวรกรรมของเขา เราต้องทำของเรา

ฉะนั้น “พระมีมาก แต่คนทำชั่วมันน่าจะลดลง หลวงพ่อพิจารณาอย่างไร”

เราพิจารณาว่าเป็นกรรมของสัตว์ สัตว์มันมีกรรมนะ ใครทำกรรมสิ่งใดมามันจะปิดหูปิดตาให้คิดอย่างนั้นนะ แต่สัตว์โลกมันก็มีสัตว์ที่มีอำนาจวาสนาเหมือนกัน ถ้าสัตว์ตัวไหนมันมีอำนาจวาสนา มันมีความคิดที่ดีๆ มันมีความคิดที่จะเอาตัวมันรอด คำว่า “ความคิดที่จะเอาตัวมันรอด” มันต้องมีความมุมนะเข้าไปหาครูบาอาจารย์ที่ถูกต้อง

ถ้าเข้าไปหาครูบาอาจารย์ที่ถูกต้อง **ธมฺมสากัจฉา** สิ่งที่เราประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมามันมีสิ่งใดที่มันสะดุดใจ มีสิ่งใดที่ไม่แน่ใจ เรียนถามท่าน เรียนถามท่าน มันไม่ต้องเสียเวลาที่เรามาได้ตรงตรง ท่านจะแก้เราๆ

ถ้าเราไปหาครูบาอาจารย์แล้วเราเรียนถามท่าน ท่านตอบเราไม่ได้ เราวัดภูมิ ครูบาอาจารย์ท่านเป็นอาจารย์แต่ชื่อ ท่านไม่มีคุณธรรมจริง เป็นอย่างนั้นจริงๆ เราไป วัดมาเยอะ บวชใหม่ๆ เราไปถามมาเยอะ ใหม่ๆ ก็โดนหลอกมาก่อน โดนหลอก ทั้งนั้นนะ โดนหลอกเพราะอะไร เพราะเราไม่มีกึ๋นเลย เรายังเป็นรุ่นอยู่เลย ฟังใครก็ เชื่อเขาไปหมด โดนหลอกทั้งนั้นนะ

แต่พอมันเป็นวันขึ้นมาสบ้าง พอ เออ! อันนี้มันไม่ใช่ อันนี้เป็นน้ำ น้ำไม่ใช่วัน พอมีวันขึ้นมาก็รู้แล้วว่าน้ำไม่ใช่วันแล้ว พอมันขึ้นไป รู้เลยว่าอาจารย์องค์ไหนเป็น หรือไม่เป็น รู้เลย อาจารย์องค์ไหนเป็นหรือไม่เป็น

ถ้าเป็นนะ ไม่มีตลาดเคลื่อนเลย กรรมฐานเขาพูดกันคำเดียว เท่านั้นนะ ผลัวะ! ผลัวะ! แล้วเถียงไม่ขึ้น เถียงไม่ได้เลย เถียงไม่ได้ แล้ว ยอมรับด้วย

ใหม่ๆ ยังไม่ยอมรับ กลับไปเดินจงกรมก่อน เดินไปเดินมา เออ! ใช่ เราผิดเอง ถ้าเออ! ใช่ เราผิดเอง พอผิดมันก็หาหนทาง หาโอกาส พยายามต่อสู้ มันก็ พัฒนาขึ้นมา ฉะนั้น พระแต่ละองค์แสนยากนะ

ฉะนั้น สิ่งที่ยอมรับมานี้มันเป็นความปรารถนาอยากจะทำให้สังคมดี ๆ อยากให้ทุกคนเป็นคนดี อยากให้พระเป็นพระที่ดี ๆ ทุกคนอยากได้ดีหมดแหละ อยากได้พระดี ๆ อยากได้คนสังคมดี ๆ แต่มันเป็นผลของวิญญูะ มันเป็นเรื่องกรรม เราเกิดร่วมสมัย อันนี้มันเป็นผลของวิญญูะ ถ้าเป็นผลของวิญญูะมันเป็นเรื่องเวรเรื่องกรรม

ถ้าเรื่องเวรเรื่องกรรมนะ ทุกคนปรารถนาดีหมดแหละ แต่เขาทำเวรทำกรรมมา อย่างนั้น เขามีความคิดอย่างนั้น เขาถึงแสดงออกอย่างนั้น แล้วเรามาอยู่ร่วมกับเขา เรามีสติปัญญาเข้าใจเรา เราจะเข้าใจสังคมอย่างนี้ แล้วเราจะรักษาใจเราโดยที่ไม่ต้อง ทุกข์ยากมากเกินไป ไม่ต้องทุกข์ยากไปกับเขา เอวัง